

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน อยู่อย่างสำรวจตรวจสอบตนเองนั่นคือคงอยู่ในความสงบสบาย อย่าได้พูดสิ่งใดด้วยปากของลูก ทำทุกงานอย่างเต็มไปด้วยความสงบอย่าได้กระจายความไม่สงบ

คำถาม: อะไรคือศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของลูกๆ ที่ได้ทำให้ลูกยากจนขึ้นแค่นั้น?

คำตอบ: ความโกรธ มีคำกล่าวว่าเมื่อมีความโกรธแม้แต่คนโง่ก็แสบเหี้ยม คนโง่ของบาร์ตที่ครั้งหนึ่งเคยเต็มเปี่ยมไปด้วยเพชรพลอยได้อยู่อย่างว่างเปล่าในเวลานี้เพราะวิญญาณปีศาจร้ายนี้ เป็นวิญญาณปีศาจนี้ทำให้ลูกยากจนขึ้นแค่นั้น คนที่โกรธนั้นก็ได้อยู่อย่างร่ำรวยและเขาก็ทำให้ผู้อื่นร่ำรวยด้วยเช่นกันดังนั้นในเวลานี้จงอยู่อย่างสำรวจตรวจสอบตนเอง และขจัดวิญญาณปีศาจร้ายนี้

โอมชานติ พ่ออธิบายแก่ลูกๆ: ลูกๆ ที่แสนหวานจงอยู่อย่างสำรวจตรวจสอบตนเอง การอยู่อย่างสำรวจตรวจสอบตนเองหมายถึงการที่ไม่พูดสิ่งใด คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ พ่อที่นั่งและให้คำสอนเหล่านี้แก่ลูกๆ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพูดสิ่งใดสำหรับสิ่งนี้ ลูกเพียงแต่ได้รับคำอธิบายถึงวิธีที่จะอยู่ที่บ้านกับครอบครัวของลูก นี่คือมานมานะบาฟ จดจำพ่อ! นี่คือการประเด็นแรกและประเด็นหลัก ลูกๆ ไม่ควรจะมีโกรธที่บ้าน ความโกรธนั้นเป็นเช่นที่วาททำให้แม้แต่คนโง่ก็แสบเหี้ยม คนที่โกรธจะกระจายความไม่สงบ ดังนั้นขณะที่อยู่ที่บ้านกับครอบครัวของลูกต้องอยู่อย่างเต็มไปด้วยความสงบ รับประทานอาหารของลูกและไปที่สำนักงานของลูกหรือธุรกิจของลูก ฯลฯ เป็นสิ่งที่ดีที่จะอยู่ในความสงบสบาย ที่นั่นด้วยทุกคนพูดว่าพวกเขาต้องการความสงบ ได้เคยมีการอธิบายแก่ลูกๆ แล้วว่าพ่อคือมหาสมุทรแห่งความสงบ พ่อได้ให้กำหนดแก่ลูก: จงจดจำพ่อ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพูดสิ่งใดเพียงแต่อยู่อย่างสำรวจตรวจสอบตนเอง ลูกต้องทำงานของลูกในสำนักงานเช่นกันแต่ลูกต้องไม่พูดมาก ลูกต้องอยู่อย่างอ่อนหวานอย่างแท้จริงอย่าได้เป็นเหตุของความทุกข์แก่ใคร การบรรพรา ฯลฯ คือการอยู่อย่างมีความโกรธ ศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของลูกคือตัณหาและอันดับสองคือความโกรธ สิ่งนั้นสร้างความทุกข์ให้กับกันและกัน การบรรพราเกิดขึ้นด้วยความโกรธ ลูกๆ เข้าใจว่าไม่มีการบรรพราใดๆ ในยุคทอง ความโกรธเป็นสิ่งที่บอกของการเป็นผู้ที่เป็นเหมือนกับราวัน ผู้ที่มีความโกรธนั้นก็เรียกว่าเป็นผู้ที่เป็นของขมขื่นที่เป็นเช่นปีศาจ วิญญาณปีศาจร้ายเข้าสิงพวกเขา ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องพูดสิ่งใดกับพวกเขาเพราะมนุษย์เหล่านั้นไม่มีความรู้พวกเขาก็จะเฝ้าแต่โกรธ เมื่อลูกโกรธกับคนที่โกรธการบรรพราเริ่มขึ้น พ่ออธิบาย: นั่นคือวิญญาณปีศาจร้ายที่มีพลังอย่างยิ่ง ลูกต้องขับไล่สิ่งนั้นไปอย่างมีศิลปะวิธีอย่าได้ปล่อยให้คำพูดที่ขมขื่นในใจออกมาจากปากของลูก คำพูดเหล่านั้นจะสร้างความเสียหายอย่างมาก การทำลายล้างก็เกิดขึ้นเนื่องจากความโกรธเช่นกัน เมื่อมีความโกรธที่บ้านก็จะมีความไม่สงบอย่างมากมาย หากลูกโกรธลูกก็จะประณามชื่อเสียงของพ่อ ลูกต้องขับไล่วิญญาณปีศาจร้ายเหล่านี้ เมื่อลูกขับไล่วิญญาณปีศาจร้ายเหล่านี้ไปแล้ววิญญาณปีศาจร้ายเหล่านั้นก็จะไม่คงอยู่ถึงครึ่งหนึ่งของวงจร กิเลสทั้งหลายอยู่ในกำลังแรงอย่างเต็มที่ในเวลานี้ เป็นในเวลานี้ที่กิเลสเหล่านั้นอยู่ในกำลังแรงอย่างเต็มที่ที่พ่อได้มา ดวงตาเหล่านี้เป็นอาชญากรอย่างยิ่ง ปากนั้นก็เป็อาชญากรเช่นกัน ผู้คนนั้นก็ร่ำรวยเมื่อพวกเขาพูดเสียงดังและพวกเขาก็ทำให้บ้านของพวกเขาอบอุ่นด้วยเช่นกัน ตัณหาและโกรธคือสองศัตรูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของลูก ผู้ที่โกรธนั้นก็ไม่สามารถจะอยู่ในการจดจำระลึกถึงได้ ผู้ที่อยู่ในการจดจำระลึกถึงจะคงอยู่อย่างเต็มไปด้วยความสงบเสมอ ถามหัวใจของลูกเอง: ฉันมีวิญญาณปีศาจร้ายใดในฉันไหม? มีวิญญาณปีศาจร้ายของความผูกพันยึดมั่นด้วยเช่นกันและมีวิญญาณปีศาจร้ายของความละโมภด้วย วิญญาณปีศาจร้ายของความละโมภก็ไม่ยิ่งหย่อนเหล่านี้ทั้งหมดคือวิญญาณปีศาจร้ายเพราะพวกเขาเป็นของกองทัพรวัน พ่อสอนการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงแก่ลูกๆ อย่างไรก็ตามลูกๆ มากมายก็อยู่อย่างสับสนอย่างยิ่งในสิ่งนี้ พวกเขาไม่เข้าใจเพราะพวกเขาได้ทำบัดดีมาอย่างมากมายหนทางของบัดดีคือสำนักที่เป็นร่าง เคยมีสำนักที่เป็นร่างมาถึงครึ่งหนึ่งของวงจร เนื่องจากการอยู่อย่างสนใจสิ่งภายนอกลูกจึงไม่สามารถคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ พ่อได้เน้นย้ำสิ่งนี้อย่างมาก: คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำฉันพ่อของลูก อย่างไรก็ตามพวกเขาไม่รู้วิธีที่จะทำเช่นนี้ พวกเขาชอบรับสิ่งอื่นๆ ทั้งหมดแต่กระนั้นพวกเขาก็ยังคงถาม: พวกเราจะมีจดจำระลึกถึงได้อย่างไร? พวกเราไม่สามารถเห็นสิ่งใด ได้มีการอธิบายแก่พวกเขาแล้วว่า: ลูกคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณหรือไม่? ลูกรู้ด้วยเช่นกันว่าผู้เดียวนั้นคือพ่อที่ไม่มีขีดจำกัดของลูก ลูกต้องไม่พูดว่า “ชีวา ชีวา” ด้วยปากของลูก ลูกรู้้อยู่ภายในว่าลูกคือดวงวิญญาณ มนุษย์นั้นก็ร้องขอความสงบ เพียงพระเจ้าเท่านั้นคือมหาสมุทรแห่งความสงบอย่างแน่นอนที่ท่านจะเป็นผู้เดียวที่ให้มรดก เวลานี้พ่ออธิบาย: จดจำพ่อแล้วลูกจะกลับมาเต็มไปด้วยความสงบและบาปของชาติเกิดจำนวนนับไม่ถ้วนของลูกก็จะได้รับการปลดปล่อย ไม่มีสิ่งใดอื่น ไม่มีรูปใช้ที่ใหญ่โต ดวงวิญญาณนั้นเล็กและพ่อก็เล็กเช่นกัน ทุกคนจดจำท่านและพูดว่า: โอภควัน! โอ พระเจ้า! ใครพูดเช่นนี้ ดวงวิญญาณพูดเช่นนี้ ดวงวิญญาณจดจำพ่อของตนดังนั้นพ่อพูดกับลูกๆ: มานมานะบาฟ! ลูกที่สุดแสนหวานจงอยู่อย่างสำรวจตรวจสอบตนเอง ทุกสิ่งที่ลูกเห็นกำลังจะถูกทำลายและดวงวิญญาณก็จะอาศัยอยู่ในความสงบ

ดวงวิญญาณต้องกลับไปสู่ดินแดนแห่งความสงบ ดวงวิญญาณไม่สามารถกลับไปสู่ดินแดนแห่งความสงบได้ทราบจนกระทั่งพวกเขาได้กลับมาบริสุทธิ์ แม้แต่ผู้รู้และผู้เคร่งศาสนาที่ถามว่าพวกเขาจะสามารถได้มาซึ่งความสงบได้อย่างไร พ่อได้แสดงให้เห็นถึงวิธีที่ง่ายตายอย่างไรก็ตามมีลูกๆ อยู่มากมายผู้ที่ไม่สามารถจะคงอยู่อย่างมีความสงบได้ บาบารู้ว่าลูกบางคนผู้ที่อยู่ที่บ้านนั้นก็ไม่ได้อยู่ในความสงบเลย พวกเขาไปที่ศูนย์เพียงชั่วระยะเวลาอันสั้นกระนั้นก็ตามพวกเขาก็ไม่ได้คงอยู่อย่างมีความสงบอยู่ภายในหรือจดจำพ่อ ตลอดทั้งวันพวกเขาเฝ้าแต่สร้างความปั่นป่วนที่บ้านดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถที่จะมีความสงบแม้แต่เมื่อพวกเขาไปที่ศูนย์ เมื่อใครบางคนมีความรักต่อร่างของใครบางคนจิตใจของเขาก็ไม่สามารถที่จะมีประสบการณ์ของความสงบได้ ลูกก็เฝ้าแต่จดจำบุคคลนั้นเท่านั้นที่เท่านั้นเอง พ่ออธิบาย: มนุษย์มีวิญญาณปีศาจร้ายทั้งห้าในพวกเขา มีคำกล่าวว่า “วิญญาณปีศาจร้ายได้เข้าสิงผู้นี้” เป็นวิญญาณปีศาจร้ายเหล่านี้ที่ได้ทำให้ลูกยากจนจนขั้นแค้น อย่างมากที่สุดก็จะเป็นเพียงวิญญาณปีศาจร้าย (ผี) เดียวเท่านั้นที่จะเข้าสิงใครบางคนในเวลาใด ๆ พ่อพูดว่า: วิญญาณปีศาจร้ายทั้งห้าเหล่านี้มีอยู่ในทุกคน ผู้คนเรียกหาพระเจ้าเพื่อที่จะขจัดวิญญาณปีศาจร้ายเหล่านี้ออกไป พวกเขาพูดว่า: บาบ่าได้โปรดมาและให้ความสงบแก่พวกเราเถิด แสดงวิธีการที่จะขับไล่วิญญาณปีศาจร้ายเหล่านี้แก่พวกเราเถิด วิญญาณปีศาจร้ายเหล่านี้ปรากฏอยู่ในทุกคน นี่คือการอาการของราวัน วิญญาณปีศาจร้ายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดคือตัณหาหาคะและความโกรธ พ่อมาและขับไล่วิญญาณปีศาจร้ายเหล่านี้ดังนั้นท่านควรจะได้รับผลตอบแทนสำหรับสิ่งนั้น ผู้คนเหล่านั้นก็ขับไล่วิญญาณปีศาจร้ายและผีร้ายแต่พวกเขานั้นก็ไม่ได้รับสิ่งใด ลูกๆ รู้ว่าพ่อมาเพื่อที่จะขับไล่วิญญาณปีศาจร้ายออกจากทั้งโลก เวลานี้วิญญาณปีศาจร้ายเหล่านี้ปรากฏอยู่ในทุกคนในโลก ไม่ได้มีวิญญาณปีศาจร้ายใดๆ ในเหล่าเทพ พวกเขาไม่มีวิญญาณปีศาจร้ายของสำนักที่เป็นร่าง ไม่มีตัณหาหาคะ ความโกรธ ความละโมภหรือความผูกพันยึดมั่น ไม่มีสิ่งใดเลย วิญญาณปีศาจร้ายของความละโมภก็ไม่ยิ่งหย่อนด้วย “ฉันต้องการจะกินไข่! ฉันต้องการจะกินสิ่งนั้นสิ่งนี้!” ผู้คนมากมายก็มีวิญญาณปีศาจร้ายนี้ ลูกเข้าใจในหัวใจของลูกว่าลูกมีวิญญาณปีศาจร้ายของตัณหาหาคะหรือวิญญาณปีศาจร้ายของความโกรธภายในตัวลูกหรือไม่ ดังนั้นพ่อต้องเพียรพยายามอย่างหนักมากเพื่อจะขจัดวิญญาณปีศาจร้ายเหล่านี้ด้วยการเข้าไปสู่สำนักที่เป็นร่างลูกก็มีความอยากความปรารถนาที่จะสวมกอดใครบางคนและแล้วรายได้ทั้งหมดของลูกก็ถูกทำลายไป สิ่งเดียวกันนั้นได้เกิดขึ้นกับผู้ที่มีความโกรธ พ่อโกรธและตีลูกชายของตนหรือลูกชายตีพ่อของเขาหรือภรรยาฆ่าสามีของเธอ เพียงแต่ไปและมองดูว่ามีคดีใดบ้างในคุก เพียงแต่ดูว่าสภาพของบาร์ตได้กลายเป็นเช่นไรตั้งแต่วิญญาณปีศาจร้ายเหล่านั้นเข้าสิง! คนโทของบาร์ตที่เคยเต็มเปี่ยมไปด้วยทองคำและเพชรอย่างแท้จริงนั้นก็ได้กลับมาว่างเปล่าอย่างสิ้นเชิงในเวลาเนื่องจากความโกรธ จึงมีคำกล่าวว่าแม้กระทั่งคนโทน้ำก็แห้งเหือด บาร์ตเองก็ได้ไปถึงสภาพเดียวกันด้วยเช่นกัน ไม่มีใครรู้สิ่งนี้เพียงพ่อเท่านั้นที่มาและขจัดวิญญาณปีศาจร้ายเหล่านี้ซึ่งไม่มีมนุษย์ใดสามารถขจัดออกไปได้ วิญญาณปีศาจร้ายทั้งห้าเหล่านี้เต็มไปด้วยพลังอย่างยิ่ง สิ่งเหล่านั้นได้คงอยู่มาจนถึงครึ่งหนึ่งของวงจร อย่าได้ถามเลย! แม้ว่าใครบางคนจะคงอยู่อย่างบริสุทธิ์การเกิดของพวกเขาที่ยังคงเป็นไปด้วยกิเลส นั้นยังคงเป็นกิเลส วิญญาณปีศาจร้ายทั้งห้าได้ทำให้บาร์ตยากจนจนขั้นแค้นอย่างแท้จริงเพียงแต่มองดูว่าได้มีการสร้างละครขึ้นมาอย่างไร! พ่อและอธิบายสิ่งนี้ บาร์ตที่ได้อยู่อย่างยากจนจนขั้นแค้นอย่างถึงขั้นต้องกู้ยืมจากต่างแดน พ่ออธิบายเรื่องราวของบาร์ต ลูกๆ ได้รับทรัพย์สินสมบัติอย่างมากมาด้วยการศึกษานี้ นี่คือการศึกษานี้ไม่สูญสลายที่ซึ่งพ่อที่ไม่สูญสลายสอน หนทางของบัคตินั้นมีสมบัติส่วนตัวอยู่มากมาย บาบ่าเคยศึกษาที่ตะตังแต่อายุยังน้อยมากและท่านที่เคยกราบไหว้บูชาনারายณ์เช่นกันอย่างไรก็ตามท่านไม่ได้เข้าใจสิ่งใดเลย ท่านไม่ได้เข้าใจแม้แต่ว่าท่านคือดวงวิญญาณและผู้เดียวเท่านั้นคือพ่อของพวกเรา เหตุนี้เองลูกจึงถามว่าลูกจะสามารถมีการจดจำระลึกถึงได้อย่างไร อ้า! แต่ลูกนั้นก็เคยจดจำท่านมาในหนทางของบัคติและพูดว่า: โอ พระเจ้า! ได้โปรดมาและปลดปล่อยพวกเราเถิด! กลายเป็นผู้นำทางของพวกเราเถิด! ต้องอาศัยผู้นำทางเพื่อที่จะได้มาซึ่งการหลุดพ้นและการหลุดพ้นในชีวิต พ่อดลใจลูกให้มีความระอาต่อโลกเก่านี้ ในเวลานี้ทุกดวงวิญญาณได้อยู่อย่างน่าเกลียดและดังนั้นพวกเขาจะสามารถได้รับร่างที่สวยงามได้อย่างไร? ไม่ว่าผิวนั้นจะขาวเพียงไรก็ตามดวงวิญญาณก็ยังคงน่าเกลียด ผู้ที่มีผิวขาวและร่างกายที่สวยงามก็มีความขาบซึ่งของตนเอง มนุษย์ไม่รู้แม้กระทั่งว่าดวงวิญญาณนั้นได้กลับมาสวยงามอย่างไรเหตุนี้เองพวกเขาจึงเรียกว่าเป็นผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ผู้ที่ไม่รู้จักพ่อของตนผู้สร้างหรือสิ่งสร้างของท่านก็เรียกว่าเป็นผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า ผู้ที่รู้จักท่านก็เรียกว่าเป็นผู้ที่เชื่อในพระเจ้า พ่อและอธิบายทุกสิ่งแก่ลูกๆ อย่างชัดเจนอย่างยิ่ง ลูกแต่ละคนควรจะถามหัวใจของตนเอง: มากเพียงไรที่มีความสะอาดภายในตัวฉัน? มากเพียงไรที่ฉันคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและมากเพียงไรที่ฉันจดจำพ่อ? เป็นไปด้วยพลังของการจดจำระลึกถึงที่ลูกต้องได้รับชัยชนะเหนือราวัน ในสิ่งนี้ไม่มีเรื่องของการอยู่อย่างมีพลังทางร่างกาย ในเวลานี้เป็นอเมริกาที่มีพลังมากที่สุดเพราะมีความมั่งคั่ง ทรัพย์สินสมบัติและอาวุธยุทโธปกรณ์ ฯลฯ อย่างมากมาย นั่นคือพลังทางวัตถุสำหรับการฆ่าทุกคน ได้อยู่ในสติปัญญาของพวกเขาว่าพวกเขาต้องการที่จะได้ชัยชนะ ของลูกคือพลัง

